



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3896/2023
04.09.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Јасмине Симовић и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Жаклина Митровић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво Београд, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1352/23 од 24.03.2023. године, у седници одржаној 04.09.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1352/23 од 24.03.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1352/23 од 24.03.2023. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2641/17 од 01.03.2022. године, ставом првим ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиљи, на име накнаде штете због неисплаћених зарада, за период од 13.09.2014. године до 13.09.2017. године, исплати појединачне месечне новчане износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате, ближе наведене у том ставу изреке. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 278.635,01 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је предлог тужиље за ослобађање од плаћања трошкова поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1352/23 од 24.03.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована, жалба тужене и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 2641/17 од 01.03.2022. године у ставу првом и другом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован, захтев тужене за накнаду трошкова жабеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и

погрешне примене материјалног права, указујући на разлоге за примену члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 87/18), прописано је да ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), док је ставом 2. истог члана прописано да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите о којој је одлучено побијаном пресудом је исплата тужилји неисплаћених зарада за период од 13.09.2014. године до 13.09.2017. године, а побијаном одлуком је потврђена првостепена пресуда којом је њен захтев усвојен. О овом праву тужилје и висини тражене разлике, нижестепени судови су одлучили у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда, у предметима са правним и чињеничним стањем као у овој правној ствари, са којих разлога у овом случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Стога, нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП и са којих разлога је Врховни суд одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 13.09.2017. године, а износ новчаног потраживања који се ревизијом побија је 278.635,01 динар.

С обзиром на то да се у овом случају ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је ревизија тужене недозвољена.

Са напред наведених разлога, на основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић